

Ústav světových dějin

Oponentský posudek bakalářské práce

VÁVROVÁ, Diana, *Styky Japonska se Západem v letech 1853–1868*, Bakalářská práce, ÚSD FF UK v Praze, Praha 2015, 42 s. rkp.

Předložená bakalářská práce Diany Vávrové představuje analýzu japonských kontaktů a vztahů se západními velmocemi na sklonku éry šogunátu, tj. od expedice amerického komodora Matthewa Calbraitha Perryho, jenž jako první donutila Japonsko otevřít se světu, až po nástup císaře Mucuhita a počátek restaurace Meidži. Hned v úvodu je třeba vyzdvihnout skutečnost, že práce představuje svým rozsahem a zaměřením v českém prostředí nejen zajímavou, ale i přínosnou studii. Diana Vávrová dle mého názoru předložil po odborné stránce slušnou práci, analyzující vztahy západních států s Říší vycházejícího slunce v letech 1853–1868.

Bakalářská práce Diany Vávrové je přehledně rozdělena do pěti kapitol. V úvodu, který se z velké části věnuje popisu obsahu práce, autorka mj. analyzuje bibliografii, jež použila při vypracování své práce. První kapitola se zaměřuje na zmapování neúspěšných pokusů velmocí o navázání kontaktů s Japonskem na přelomu 18. a 19. století. Druhá se zabývá vlastní expedicí komodora Matthewa Calbraitha Perryho, smlouvou z Kanagawy a otevření Japonska světu. Třetí analyzuje vnitřní vývoj a vztah Japonců k cizincům. Čtvrtá kapitola se věnuje éře Bunkjů v letech 1861–1864. Závěrečná kapitola se soustředí na analýzu závěrečné fáze šogunátu a cestu k reformám Meidži (1865–1868). V závěru, který však není příliš rozsáhlý, dochází Vávrová jen k částečnému zhodnocení analyzované problematiky styků Japonska se západními velmocemi v závěrečném období šogunátu. Závěr by si ze strany autorky zasloužil více pozornosti.

Stylistická a jazyková stránka práce Diany Vávrové je na slušné úrovni, ačkoli se v ní vyskytují občasné překlepy (s. 15 „Edovské“ správně „Edoské“, s. 26 „Anglo-Sacumská“ správně „britsko-sacumská“ aj.) a věcné chyby (s. 33 „sir Alcock“ správně „sir Rutherford“, případně „sir Rutherford Alcock“ aj.). Dalším nedostatkem je systematická nedůslednost

Ústav světových dějin

v rozlišování rozdělovníku/spojovníku od pomlčky a fakt, že poznámkový aparát by si zasloužil více pozornosti (chyby ve způsobu odkazování na použité zdroje aj.). Smutné je, že v době elektronických zdrojů dokumentů, vyhledávačů a databází, byla „[...] primárním zdrojem, z něhož jsem [Diana Vávrová – J. V] dohledávala další zdroje, [...]“ přehledová syntéza Edwina O. Reischauera *Dějiny Japonska*.

Navzdory výše zmíněným výtkám je třeba vyzdvihnout skutečnost, že Diana Vávrová svou práci založil nejen na české odborné literatuře, ale i na cizojazyčných sekundárních zdrojích, a proto je práce po obsahové stránce velmi dobrá, i když některé pasáže jsou nadmíru popisné na úkor analytických. Vzhledem k tomu, že předložená bakalářská práce splňuje všechny požadavky, kladené na tento typ studentské kvalifikační práce, navrhuji hodnocení **velmi dobře**.

V Praze, 31. srpna 2015

PhDr. Jaroslav Valkoun, Ph.D.

Ústav světových dějin FF UK v Praze